

Hvis den genstridige Part indskrænker sig til at gøre passiv Modstand mod den opnaaede Løsning, vil den først blive Genstand for et fredeligt Pres fra Raadet, der maa udøve al sin Indfyldelse for at overtale den til at respektere sine Forpligtelser. Hvis Raadet ikke har Held hermed, maa det foreslaa Anvendelsen af Forholdsregler, der er egnet til at sikre Virkeliggørelsen af Beslutningen.

Paa dette Punkt støtter Protokollen sig kun paa den i Slutningen af Pagtens Artikel 13 indeholdte Regel. Raadet kan saaledes forordne fælles Tvangsmidler af økonomisk og finansiell Karakter imod den genstridige Part. Det maa formodes, at saadanne Tvangsmidler vil vise sig tilstrækkelige. Det har ikke syntes muligt at gaa videre og at anvende Magt imod en Stat, som ikke selv griber til Magt. Den Part, til hvis Fordel Beslutningen er bleven truffet, kan imidlertid anvende Magt imod den genstridige Part, hvis den bemyndiges hertil af Raadet.

Men hvis den Stat, imod hvilken Beslutningen er taget, griber til Vaaben og derved bliver Angriber imod de undertegnende Stater i Fællesskab, gør den sig endog forskyldt til de strenge Tvangsmidler, der omhandles i Pagtens Artikel 16, saaledes som disse fortolkes i denne Protokol.

De fredelige Forhandlingsmaaders Anvendelsesomraade. Hvor nødvendigt end det her fastsatte System er for at sikre Bilæggelsen af alle Stridigheder, bør man dog ved dets Anvendelse alene følge det bagved liggende fredelige Formaal. Systemet maa ikke anvendes til andre Formaal og bruges til chikanøse og ikke i Sagen begrundede Forholdsregler, der snarere vilde være til Skade end til Gavn for Freden.

Der har ogsaa maattet gøres nogle faa Undtagelser fra Reglen for at give den saa stor en Tilpasningsevne som muligt, derved at Sagen i visse Tilfælde ikke tages op til Behandling, men paa Forhaand afvises af Raadet, den faste mellemfolkelige Domstol eller Voldgiftsdommerne.

De Stridigheder, Systemet ikke kan anvendes paa, er af følgende 3 Arter:

Artikel 4, Stykke 5.

1. Den første vedrører Stridigheder angaaende Spørgsmaal, der allerede forinden Protokollens Ikrafttræden har været Genstand for en enstemmig Henstilling af Raadet, og som er blevet godkendt af en af de interesserede Parter. Det er af Betydning for den mellemfolkelige Orden og for Raadets Anseelse, at dettes enstemmige Henstillinger, der tillægger den Stat, som godkender dem, en Ret, ikke igen skal sættes under Forhandling ved Hjælp af en Forhandlingsmaade, som baseres paa tvungen Voldgift. Hvis en fredelig Overenskomst ikke kan tilvejebringes, er den eneste Vej, der staar aaben for Bilæggelsen af Stridigheder, som disse Henstillinger maatte give Anledning til, en Henvendelse til Raadet i Overensstemmelse med den i Pagten omhandlede Fremgangsmaade.

Artikel 4, Stykke 7.

2. Det samme gælder Stridigheder, der hidrører fra Krigsforanstaltninger, som tages af en eller flere af de undertegnende Stater med Folkeforbundsraadets eller Forsamlingens Samtykke. Det vilde nemlig ikke være tilstedeligt, at tvungen Voldgift skulde blive et Vaaben i Hænderne paa en Fjende af Helheden for at blive brugt imod Handlefriheden hos dem, som i fælles Interesse søger at tvinge denne Fjende til at efterkomme sine Forpligtelser.

For at undgaa al Fortolkningsvanskelighed er disse første to Klasser af Undtagelser udtrykkeligt blevet angivet i Protokollen.